

Liviu Braicu – Sub fustele mamei

1. Biroul era mult mai mic decât te-ai fi așteptat ținând seama de rangul posesorului, dar fusese mobilat cu gust, după ultima modă minimalistă născută la Stockholm și în floare la Paris și Roma.

„Domnule prim-ministru, cafeaua dumneavoastră. Domnule ministru, ceașca dumneavoastră de ciocolată”. Stilată, secretara îi servi cu grație pe cei doi demnitari.

„Ei hai, nu-i nevoie să fii atât de protocolară, Marta, doar suntem între noi”. Ministrul de interne se relaxă în scaunul său moale, iar prim-ministrul îi făcu semn femeii să iasă; era vremea să înceapă discuțiile serioase.

„Acu, Marcele, zi și tu pe cine băgăm la înaintare? Eu nu prea-i cunosc pe criminaliștii voștri, deci o să mă las pe mâna ta”.

„Să vedem, dom Vasile. Întâi și-ntâi, s-o luăm băbește, calculat”. Ministrul de interne aproape că făcu gestul de a număra pe degete, dar se abținu la timp. „Nu pot trimite decât un om din Poliția Capitalei. Nu se poate altminteri. Victima e un român, dar în același timp cetățean unional, deci Centrul ne dă voie să anchetăm noi, numai că, să fiu sincer, eu unul m-aș lipsi bucuros de pleasca asta de caz. Și dacă Centrul zice că noi trebuie să anchetăm, apoi musai să trimitem un om de soi, că doar vor fi cu ochii pe noi”.

„De soi, de soi, dar cât de soi? Ce-i prea mult strică...”

„Corect. Dar zi și tu, pot eu să numesc cine știe ce berbec din provincie? făcusem deja o listă cu ei, dar m-am oprit. Uite, Grancea de la Cluj – ăsta-i îndoctrinat rău de tot, Gâlmencea de la Pitești mai are puțin și iese la pensie, chit că e printre cei mai buni nu-i trebuie lui așa o nebulie pe cap, Urdaru de la Botoșani e și fraier și fandosit, nea Gherea Reșițeanu cred că și-a băut și mințile până acum, și așa mai departe”.

„Aoleu! Nici vorbă să-i trimiți pe-ăștia, nici vorbă, e sinucidere curată!”

„Așa-i... ehei, în vremurile bune, dacă Bucureștiul cerea un anchetator bun pentru o infracțiune în județul Sibiu, să zicem, nu-l

trimiteam pe șeful de post din Poplaca, făceam pe dracu-n patru și găseam pe unu' mai școlit chiar din reședința de județ. Acum avem Bruxelles pe post de București și București pe post de Sibiu. S-au schimbat vremurile, coane Vasilică!"

„Eh”. Premierul dădu plictisit din mână. „Povești. Ce să se schimbe? Zi mai departe, pe cine punem atunci de la București?”

„Ghenoiu? E prea moale, o să-l joace ăia în picioare. Moșu Mateescu ar fi bun, dar el e de școală veche, mai mult cu bătaia și intimidările...”

„Ha, de unde bătaie? Clar că nu-i momentul, ce, vrei să iasă cu scandal tocmai acu' când avem jubileul de 20 de ani de la aderare?”

„Șezi blând, coane Vasilică, asta zic și eu, Mateescu nu-i bun aici... mai degrabă Ulea, chit că și el e mai mult anchetator de teren, nu știu dacă poate scoate ceva d-aci. Totuși el ar fi alegerea cea mai bună”.

„Nu, stai așa”. Premierul sorbi din cafea și continuă. „Ai zis o chestie, aia cu anchetatorul de teren. E limpede că pe oricare l-am alege nu-l putem trimite la locul faptei, deci unul care face mult teren nu-i bun. N-ai pe-acolo vreun șoarece de bibliotecă? Știi tu, unul care să lucreze mai mult de la birou, cu deducții, raționamente și chestii d-astea supărate? Numai să aibă și oleacă de rezultate, fiindcă vezi tu, jubileul...”

„Da, e o idee excelentă, șefu!” Scotoci febril printre dosare până găsi filele căutate. „Ar fi ceva. Da, da, s-ar cam potrivi. E tânăr, totuși nu lipsit de experiență”.

„Cât?”

„1700 pe lună, și totuși n-am auzit să ia șpagă...”

„Vârsta, bre omule, nu salariul!” Vocea părea să trădeze de-a dreptul silă și oripilare vizavi de insinuarea ministrului său.

„Aaa... aproape treizeci de ani. Se cheamă că are ceva experiență, dar mai mult din cărți. El face mai ales sortare de documente și portrete psihologice de infractori. Are trei-patru trepăduși în subordine care-i fac munca de jos. Le place și lor, și lui. Culmea e că de obicei le iese figura. Nu întotdeauna, dar le iese destul

de des”.

„N-are ce face cu trepădușii lui în cazul nostru”. observă premierul.

„Cine știe? De altfel e treaba lui cum se descurcă”.

„Mda. Mda. E bun. Se potrivește. N-o să se supere dacă greșește și îl facem țap ispășitor. Doar e tânăr, are toată viața în față. Cum îl cheamă?”

„Subinspector Silvășan”.

Trecu un timp în care cei doi studiară dosarul, punctând din când în când cu mormăieli aprobatoare cele citite și sorbind din băuturile revigorante. Într-un târziu premierul decise:

„Bine. El este omul nostru. Ai timp până mâine să îi trasezi sarcina, să-l pui în temă și să-i dăm drumu’ odată”.

„Firește, coane Vasilică. Îl pun eu pe orbită, nicio grijă!”

„Pe orbită...” Premierul râse scurt. „Da, e bună poanta!”

2. „Da, dragă, și cum ziceam, m-am întâlnit azi cu Ela, ți-am povestit de ea, fosta mea colegă de bancă de la școală. Cât pe ce să treacă pe lângă mine fără să-ntoarcă capul, noroc că m-am pus în fața ei și așa i-am atras atenția. Și știi ce mi-a zis? Vai, măi fată, am crezut întâi că ești o babă! auzi ce-a putut să spună!”

Subinspectorul Silvășan zâmbi. Cât de chioară să fi fost ex-colega încât să nu vadă că Ivona, soția sa, mai are puțin și naște? Dar se obișnuise de mult cu amabilitățile pe care femeile și le servesc una alteia cu zâmbetul pe buze și cu aerul că se complimentează.

„Mă face pe mine babă”, se pisici ea, „dar o iert, mi-a povestit că tocmai a ieșit dintr-un proces de divorț”.

„Al doilea?”

„Al doilea ce?”

„Al doilea proces de divorț. Sau poate al treilea”.

„De unde ai scos-o, al doilea?”

„Ai spus-o ca și cum ar fi fost mai mule. Dintr-un proces de divorț. Ca și cum ar fi fost unul din mai multe”.

„Vai, Eugen, cât de polițist poți fi câteodată!” Ivona se alinta din

nou. „Umbli numai cu deducții. E singurul ei divorț, dragă, și e tare nefericită, să știi. Așa de mult o neglija fostul ei soț, și după aia a început să umble cu altele... Absolut odios!”

„Te pomenești că a vrut să te corupă să dai și tu divorț. Pe motiv că te neglijez prea mult din cauza meseriei. Polițiștii au rată mare la divorțuri, se știe asta” mai glumi el.

„Hai măi, nu pot să cred! Nici în glumă să nu spui așa ceva!” Se cuibări mai adânc în brațele soțului. „Mi-e milă de ea, dar nu văd de ce mi-ar fi rușine că sunt fericită cu tine. Azi-măine o să fii multiplu tătic...”

„Eee ...”

„Și dacă reușești să avansezi în grad, și dacă eu iau doctoratul și găsesc altă slujbă mai bine plătită, ne putem permite căsuța pe pământ după care tânjești. Și poți să crești și un câine polițist în curte, să știi că-ți dau voie, numai să nu-l sperie pe ăsta micu’ de pe țeavă”.

„Pe ăștia micii”.

„Da. Și aproape că am terminat teza. Măine-poimăine o trimit la auditat la profesor. O s-o fac la marele fix, bătrănu’ Mangustă n-are ce să-i reproșeze”. Sări din brațele lui Silvășan și începu să danseze. „O să fiu doctor, o să fiu doctor!”

„Și n-o să știi să vindeci, și n-o să știi să vindeci!” replică Silvășan râzând.

„Ce mă enervezi!” Scoase limba la el. „Nici nu știu ce cauți tu pe lume, cred că te-ai născut numai ca să mă scoți pe mine din sărite”.

„Și să te țin uite-așa în brațe, și să te mângâi uite-așa pe păr...” Silvășan se simțea în dispoziție romantică, prima dată după multă-multă vreme.

„Mmmmm...” Femeia torcea ca o pisică grasă și sătulă.

„... și așaaa”. Coborî cu mângâierile până în spatele urechilor. „Azi am primit și eu o veste bună. Știi stația spațială internațională? Cea nouă, ai auzit de ea? Dar nu trebuie să spui la nimeni. Cică este o problemă maaare undeva acolo”. Îi masă ușor ca o adiere umerii și ceafa. „M-au delegat pe mine să anchetez infracțiunea. O să fie

nemaipomenit". Simți încordarea bruscă a mușchilor. „Nu te teme, nu plec de lângă voi, ancheta o s-o fac de la distanță, chiar acum se lucrează în sediul Poliției Municipale la instalarea echipamentelor audio-video securizate. O să fie chiar nemaipomenit. Și dacă o duc la bun sfârșit, m-am ales cu o promovare. Și cu o căsuță la țară mult mai iute decât ne așteptam”.

„O, ce bine! Sigur o să rezolvi cazul. Și ce palpitant! Chiar pe stația spațială?” Bătu din palme. „Abia aștept să le spun prietenelor... adică nu! N-am voie, nu-i așa? Ce păcat! Dar o să tac ca un pește”. Silvășan coborî cu mângâierile și mai jos, dar ea îl opri hotărâtă. „Ei nu, până aici, știi că acum nu mai e voie. Hai mai bine să-ți povestesc ceva”.

Silvășan se dezumflă. „Mi-ai povestit de divorțul ăla. Mi-ajunge. Mai bine spune cu ce să te ajut la teza asta a ta”. Nevastă-sa ținea foarte mult să-și ia doctoratul, chit că piața muncii în domeniul ei de activitate, cercetările istorice aplicate, era oricum restrânsă și colcăia de academicieni și doctori. Iar Silvășan nu prea vedea cum ar fi putut transpune în practică subiectul tezei.

„N-ai cu ce, doar să mă ascuți. Sau poate doar la prezentarea liberă. Nu mă lasă mai mult de un sfert de oră să-mi expun teza... ce zic eu un sfert de oră, poate nici zece minute... Ia să vedem... Mă ascuți?” Își întoarse capul spre el și, văzându-i privirea interesată, continuă. „Ziceam că scopul tău pe lume este să mă enervezi pe mine”. Ghici bosumflarea bărbatului. „Hai, mări! Știi bine că glumesc. Așa cum tu ai un scop în viață, oricine are un asemenea scop, fie că vrea, fie că nu, fie că își dă seama, fie că nu. Hedoniștii sau filosofii epicurieni spun că scopul vieții este plăcerea. Constituția americană decretează cum că oamenii au dreptul inalienabil la viață și la căutarea fericirii. Și la mai încă ceva, dar nu-mi aduc aminte pe loc. Cavalerii Mesei Rotunde căutau Sfântul Potir. Alchimiștii medievali căutau piatra filosofală sau elixirul tinereții. Teza mea susține și dovedește că orice om are un scop în viață, orice grup de oameni cu preocupări comune au un scop comun în viață și că, ducând raționamentul la limită, întreaga omenire are un scop comun în viață. Și când zic viața omenirii, e vorba de viața

întregii specii, adică vreo 20.000 de ani. Și când zic scop, încerc să arăt că acest scop nu a fost nici măcar conștientizat, darămite să fi fost atins sau măcar clar definit”.

„Adică?”

„Adică nu poți atinge un scop dacă nu îți propui întâi un scop. Și nu-ți poți propune un scop dacă nu ești conștient că el există”. Ivona strâmbă din nas „Nu e bine, e prea tautologic aici... Hai s-o iau altfel. Au existat întotdeauna mari mase de oameni care trăgeau în aceeași direcție, chiar fără să știe motivul”.

„Da, întâi au tras cu prăștii, p-ormă cu arcuri, și în fine cu puști și tunuri”.

„Hai măi, iar mă enervezi! În istoria timpurie au existat mari migrații, chiar și în antichitate, de la invadatorii hicsoși și popoarele indo-europene, care sunt mai cunoscute, apoi în Evul Mediu timpuriu de la goți, huni, gepizi până la cumani și tătari și așa mai departe. Pe urmă au venit cuceririle arabă și otomană. Toate acestea implicau mari mase de oameni care se deplasează constant în aceeași direcție, de la est la vest. Ideea e că mergeau să vadă unde se duce soarele când apune”. Se opri brusc. „Nu e bine. Prezentarea e prea dezlănată. Trebuie să mai lucrez la ea”.

„Dar tot îmi dai voie să te contrazic, da? fiindcă nu toate migrațiile au fost de la est la vest. Popoarele mongoloide care au trecut strâmtoarea Behring ca să colonizeze continentul american au mers de la vest la est. Cruciadele au mers tot de la vest la est. Navigatorii portughezi și-au trasat drumurile tot către est. În fond, e la fel de interesant să afli de unde vine soarele când răsare, nu?”

„Haaa, hopaaa, ce avem noi aici?! O mică minune, un polițai inteligent! Cred că am găsit ultimul specimen de pe lumea asta”.

Silvășan se întinse, o lăsă din brațe pe Ivona, coborî din fotoliu și-și căută papucii. „E foarte frumos. O să impresionezi sigur comisia. Dar suntem obosiți cu toții și e timpul să facem nani”. O luă ușurel pe sus și o puse în pat. „Nu căsca în halul ăsta că o să mă înghiți” O înveli atent cu plapuma și o sărută pe frunte. „Mă duc să-l culc și pe Andrei.

Noapte bună, scumpici!"

3. „Ogășanu! Unde ești, Ogășene?!” strigă Silvășan. „Ce naiba s-a întâmplat cu biroul meu? Nu ți-am zis să fii naibii atent când instalează ăia aparatura de comunicație, să nu faci vraște dosarele?” Luă hârtiile așezate ordonat, dar direct pe jos, și le răsfirea pe măsuta care avea să-i fie birou până la încheierea anchetei. „Noroc cu evidența computerizată”.

„Da, șefu! Am avut grijă să nu le dezordonez”. Ogășanu era înalt și deșirat, cu un ten oacheș și vorbire plină de prețiozități. Doar că uneori prețiozitatea îl făcea să dea rateuri. „Le-am făcut și un opis, poftiți de luați!”

„Lasă dracului opisul. Unde-s ăilalți băieți? N-a fost vorba să ne întâlnim aici să stabilim prioritățile voastre în zilele care urmează?”

„Este, șefu', vine și ei acum. Să vedem. Primul e Hanu”. Pe Hanu îl chema de fapt Burghianu, dar subinspectorul îi lăsa să se adreseze unii altora după porecle, sigur, cu excepția propriei sale porecle; după terminația numelui, ca să respecte regula, ar fi trebuit să fie tot Șanu, așa că băieții trebuiseră să inventeze altceva, și nu ținea defel să cunoască acest altceva. „Mda. Hanu. Țsta e pe teren, îi ține urma la criminalu' ăla din Buzești, azi se-mplinește ziua când o să iasă la lumină, dacă așa-i cum ziceți dumneavoastră”. Al doilea era Banciu. „Banu are gripă, asta e, a făcut patruj' de grade, zace-n cearșaf la coana Margareta. Amin! îl ține femeia aia numai în puf și pene. Dar până poimăine sigur e pe picioare și se-ntoarce la lucru. Deci sunt singur și binevoiți a-mi trasa sarcinile, șefu'!”

„Bine, lasă. Hai că vorbim după, bine? Deja aparatele-s conectate, trebuie să încep imediat”.

Hanu. Banu. Șanu. Oameni ciudați, dar profesioniști până la capăt. Dacă Banu zisese că are gripă, atunci sigur așa era. Dacă Hanu îl pândeă pe omul din Buzești, atunci acela era ca și arestat; firește, era mai bine să-l trimită și pe Șanu în ajutor, și așa mai mult ar fi încurcat locul la biroul devenit mult prea strâmt. În orice caz nu mai era timp de briefing. Specialiștii în comunicații își încheiaseră treaba. Cu

avertismentul lor în minte („Nu interveniți peste ceea ce spune interlocutorul. După ce a terminat de vorbit, lăsați întotdeauna o secundă-două de tăcere înainte de a vorbi dumneavoastră. Există totuși un mic decalaj temporal și e bine să nu vă suprapuneți accidental cuvintele.”), Silvășan porni calculatorul de comunicații. Unul dintre inginerii de la Telecomunicații Speciale îi făcu instructajul, apoi fu lăsat singur să-și înceapă ancheta.

Nu se așteptase la o asemenea rezoluție înaltă și la o imagine atât de clară. Căpitanului i se vedeau toate ridurile de pe față și fiecare fir de barbă crescut alandala. American. Numele: Tori Glasser. Bărbat, în ciuda prenumelui – dar de multă vreme prenumele occidentale erau așa de ciudate că nu mai puteai ghici sexul după ele, așa cum niciodată nu puteai ghici după nume și prenume sexul unui japonez, chinez sau coreean. Jovial prin natura firii, încordat prin natura întâmplărilor petrecute, porni să vorbească la pertu imediat după schimbul inițial de amabilități.

„Omule, mai bine îți povestesc de la început, chit că nu prea-s multe de zis. Lucrăm în schimburi, adică nu sunt chiar schimburi, pentru că nu prea sunt activități pe care să le poată face mai mulți membri ai echipajului...”

„Iartă-mă, nu înțeleg”.

„Adică pentru măsurătorile astrofizice avem un om specializat, și nimeni altul nu poate face ce face el. La fel pentru experimentele biologice. În schimb, toți facem cu rândul la secțiile alimentare și curățenie. Cam ca-n armată, heh! Totuși orarul e de așa natură făcut, încât o treime din oameni dorm, altă treime muncesc și restul se odihnesc fără a dormi. Destul de complicată programarea activităților, și nu întotdeauna se potrivește la fix, dar asta e, altceva mai bun n-avem”.

„Da, acum mi-e mai clar. De fapt, câți membri are acum echipajul?”

„Opt. Trei europeni, doi americani, un african, un chinez și un indian, ca să fie mai clar. Nu prea v-au pus la curent cu detaliile

misiunii noastre, așa-i?”

„Să revenim la poveste”. Silvășan n-avea niciun chef să-i mărturisească că în România șefii evitau cât mai mult să se implice într-o întreprindere cu final dubios, cum era și această investigație. Așa că nu primise niciun fel de informații mai amănunțite, chipurile „pentru a nu perturba ancheta”, lăsându-l să se descurce singur cum o ști. Dacă ieșea bine, aveau să iasă în față să primească onorurile, desigur. Dacă ieșea prost, nici usturoi n-au mâncat, nici gura nu le miroase.

Americanul îl privi pieziș. „Da, să revenim. Ieri seară...”

„Iartă-mă, te întrerup iar. Ce înseamnă seară pentru voi?”

„Ora oficială la bord este ora Greenwich. Revin. Ieri seară mă pregăteam de culcare după ce-mi terminasem schimbul. Când mă duc la culcare sunt obligat să predau temporar prerogativele de căpitan către un alt membru al echipajului, ales prin rotație, și în plus îmi revine sarcina să fac un fel de apel de seară. Tot ca-n armată”. Arătă spre camera din fundal. „Spațiul total nu e extraordinar de mare, după cum se vede...”

„Nu cred că e singura cameră, nu-i așa, căpitane?”

„Habitat. Nu îi spunem cameră, ci habitat. Nu, nu e singurul, sigur că nu. Mai sunt încă nouă asemenea habitate, cam de aceleași dimensiuni. Nu e prea mult loc să te pierzi, dar dacă îl rog de pildă în mod specific pe colegul chinez să-mi spună când și unde l-a văzut ultima oară pe colegul african, nu știu dacă poate s-o facă. Suntem opt oameni la bord – nimeni nu-și bate capul cu evidența personalului dacă nu-i nevoit s-o facă”.

„Ah, și atunci e mai bine ca din când în când, măcar odată pe zi, să faceți apelul”. Silvășan îi făcu semn lui Ogășanu să stenografieze cât mai atent în continuare. Sigur că după încheierea convorbirii va avea la dispoziție oricând înregistrarea audio-video, dar numai câtă vreme va fi la sediu. Or, subinspectorul constatase experimental că ideile cele mai bune îi veneau acasă, înainte de culcare, și deci avea nevoie de transcriptul discuției.

„Da. Un scurt apel. O procedură de rutină. Și în seara trecută a ieșit prost. Cheijă lipsea”. Pe român îl chema de fapt Casian, Dominic Casian, dar americanul pronunța și el numele cum putea mai bine. „Nu ne-a venit să credem. Am mers imediat să-l căutăm. Fiecare dintre noi cinci a cercetat un habitat, cu excepția mea”.

„Stai puțin. De ce cinci? Trebuia să fiți șapte la apel, nu?”

„Omule, ți-am spus că o treime din echipaj doarme. Doi dormeau. Apelul are loc în habitatul central, comun, din care putem vedea habitatul de dormit. Eram cinci treji și doi adormiți. Nu i-am trezit. Cât de greu putea fi să cercetăm restul de habitate? Și nici n-a fost”.

„Stai. Dumneata de ce n-ai căutat decât într-un singur habitat?”

„Pentru că deja eram în habitatul central. Am intrat în habitatul de dormit și i-am trezit pe cei doi. De fapt, sperasem că nu i-am numărat bine. Din păcate, numărasem bine”.

„Cine l-a găsit pe Casian?”

„Kha-ji-an; Ca-ji-an; Cajian... ar trebui să mă obișnuiesc cu pronunția. Deși s-ar putea să fie inutil de-acuma. Colegul nostru indian l-a găsit. Într-unul dintre habitatele științifice; zăcea pe podea. Colegul indian a venit imediat să anunțe. Dar când am ajuns toți șapte acolo, românul vostru dispăruse”.

Odată, pe vremea când era tânăr stagiar, Silvășan urmărise un suspect dându-se drept surdo-mut, cazul fiind de o așa natură încât un surdo-mut ar fi bătut cel mai puțin la ochi. Făcuse multe antrenamente pentru a intra bine în pielea personajului. Pe teren, urmăritul, bănuind că are o coadă, se întorsese brusc și zbierase disperat „Camionu’, măăă!”. Din fericire, subinspectorului îi venise ideea cu surdo-mutul dintr-un vechi roman polițist, în care autoarea prevăzuse și un asemenea contraatac din partea suspectului, așa că își păstrase cumpătul și nici nu tresărise la auzul răcnetului de alarmă.

Dar de data asta Silvășan nu mai era tânăr stagiar și nici nu făcuse vreun antrenament special, așa că pur și simplu își pierdu total stăpânirea de sine.

4. „Andrei, vin la mama!” Ivona, handicapată de sarcină, se bâțâia ca o rață încercând să-l prindă din urmă pe copil. Ajunse mult mai târziu decât el în camera de culcare, deschise ușa – Andrei pierdea întotdeauna secunde prețioase mimând rotirea unei chei în ușă, în speranța că se va încuia pe dinăuntru – și îl văzu, ascuns ca de obicei în colțul său secret, unde nimeni nu-l putea vedea, nimeni nu-l putea atinge, nimeni nu-i putea face rău.

„Nu mama!” Singurele cuvinte pe care le rostise vreodată copilul, cel puțin de față cu ea. Puteau însemna orice, că nu vrea la mama, că Ivona nu e mama lui – ceea ce era adevărat de altfel –, că mama nu trebuie să-l lovească, sau, cine știe, așa înțelegea el să nege lumea exterioară.

Ivona îl trase violent de mână și-l scoase din colț. Scena nu avea loc prima dată. Amândoi știau ce urmează.

„Nu mama! Nu mama!!”

Îl apucă de nas forțându-l să deschidă gura și-i administră doza zilnică de Neosulfagyn. Medicamentul minune pentru boala lui.

Cine știe...

5. „Domnule ministru, permiteți să raportez!”

Ministrul de interne se lăsă moale pe spătarul scaunului. Nu-l deranja foarte tare adresarea după tipicul militar, în ciuda faptului că el era doar om politic, că nu făcuse niciodată carieră în armată și că nu avusese niciodată un grad mai mare decât cel de sublocotenent. Dar pe de o parte obiceiurile adânc înrădăcinate mor greu, și pe de altă parte gusta din plin această relație de stăpân-supus, atunci când avea prilejul.

„Să nu-mi spui că te-ai blocat, Silvășane! Nu e momentul, pricepi? Abia ai început! Avem nevoie de rezultate, altfel...” Lăsă restul în suspensie, perfect conștient că subinspectorul putea lejer citi printre rânduri. „Raportează!”

„Domnule ministru, nu m-am blocat. Aș dori însă să fiu revocat din această misiune”. Ridică mâinile cu palmele în față, parcă pentru a preveni protestul inevitabil. „Domnule ministru, briefingul la care am

participat a fost cu totul nesatisfăcător. Am început ancheta fără să am datele esențiale. Nu am posibilitatea de a face anchetă de teren. Nu am posibilitatea să examinez corpurile delictive. Nu am posibilitatea să fac nimic. Pot doar să vorbesc. Și când vorbesc, martorii se uită la mine ca la un tâmpit, pentru că n-am nici cea mai vagă idee despre ce s-a întâmplat de fapt”.

„Și-mi împruți mie asta? Ascultă, domnule... subinspector...” și rosti cuvântul ca pe o jignire „Măi băiatule, datoria dumitale este să duci ancheta la bun sfârșit, indiferent de mijloace. Dacă simți că nu poți, spune! Fii încredințat că o să găsim pe altcineva mai motivat decât tine s-o scoată la capăt, iar de tine o să am grijă să faci numai muncă în conformitate cu posibilitățile proprii, care văd că nu-s alea la care mă așteptam... la care ne așteptam cu toții. Dă-o dracului de treabă!”

„Nu, domnule ministru, departe de mine gândul să vă învinuiesc. Vă ofer scuzele mele dacă am lăsat de înțeles așa ceva. Pot doar sugera că echipa dumneavoastră secretarială a avut unele... scăpări”. Silvășan plusă ca la poker. „Înțeleg că e greu să înlocuiți un anchetator după o singură zi, n-ar da bine la imaginea țării și sigur că nici la C.V.-ul meu”.

„Așa. Așa. Vezi că pricepi? Știam eu! Ești băiat deștept și știi ce ai de făcut”.

„Am înțeles. Voi continua ancheta și voi descoperi făptașul. Totuși, aș vrea un pic mai multă... atenție la detalii. Măcar să fi știut dinainte că trupul lui Casian nu e de găsit și că avem de-a face deci cu o dispariție și nu cu o crimă! Vă salut, domnule ministru” Făcu stânga-mprejur și ieși valvârtej din biroul guvernamental înainte ca ocupantul lui să se dezmeticească.

6. Al doilea martor interogat avea să fie membrul echipajului care-l găsisese pe românul lipsă la apel. Un indian, după pașaport, deși cea mai mare parte a vieții și-o petrecuse la Londra. Vechile legături coloniale aveau o trăinicie incredibilă între suprapopulata Indie și fosta metropolă.

„Sanjay Bhagadha. Te rog, spune-mi Sanjay. Sunt absolut

încântat să fac cunoștință cu încă un onorabil cetățean al minunatei dumneavoastră țări”.

„Vă mulțumesc. Întâi și-ntâi, care-i rolul dumneavoastră în echipaj?”

„Responsabil cu electronica de la bord, calculatoarele și comunicațiile. Mai mult mă ocup de monitorizare, sistemele sunt bine construite, cu redundanțe multiple, deci nu se pune problema de defecțiuni sau de reparații. Am avut și am destul de mult timp liber. Și uite așa s-a întâmplat să fiu atras de compania conaționalului dumneavoastră”.

„Compania lui?”

„Să nu mă înțelegeți greșit; nu-i vorba de atracție fizică, ci doar de o... congruență, o compatibilitate între mințile noastre, între modurile noastre de a gândi. Eram amândoi un pic ieșiți din comun. Doi căutători”.

„Căutători? Sunteți cu toții oameni de știință acolo pe Lună, deci prin definiție niște căutători, niște pionieri ai cunoașterii. De ce dumneavoastră și cu Casian ați fi fost mai deosebiți?”

„Citise mult despre legende neobișnuite asociate României, tot așa cum eu sunt, fără falsă modestie, un fel de expert în legendele neobișnuite asociate Indiei”.

Subinspectorul se încruntă. Din copilărie fusese bombardat cu informații despre diferitele ipoteze extravagante care făceau din România un fel de buric al Pământului – despre străvechii daci care de fapt sunt strămoșii romanilor și care ar fi ajuns până în America și Japonia, despre Babele și Sfinxul din Bucegi, adevărate construcții megalitice ale extraterestrilor sau, dimpotrivă, locuri sfinte prin care curge și țâșnește la suprafață energia primordială a planetei, despre Bucureștiul care se pregătea se devină al doilea Ierusalim și să întâmpine reîntoarcerea Mântuitorului, despre România loc sfânt în scrierile secrete tibetane, și așa mai departe. Majoritatea erau speculații trase de păr, dacă nu chiar tâmpenii absolute, și foarte puține aveau un sâmbure mic-mic de adevăr științific; iar Silvășan era

de părere că istoria, oricât de măreață, nu ține de foame, dând mereu ca exemplu Egiptul și chiar Grecia.

Dacă Sanjay avea să-i predice și el aceleași ineptii...

Dar indianul se abținu s-o facă. Vorbi în schimb o mulțime despre pasiunile lor comune. Silvășan îl lăsa să vorbească în speranța că va auzi ceva demn de interes pentru anchetă.

„Am să vă spun o poveste, un fel de legendă destul de cunoscută pe la noi. Așa. Când zic India, ce animal vă vine în minte? Care e simbolul țării mele?”

„Tigrul, cred... ba nu, elefantul indian”. Silvășan mai cugetă un pic. „Hmmm, e greu de spus. Sau unul, sau celălalt. Sau chiar amândoi”.

„Da. Cam așa ceva. E greu de hotărât. Zeul-elefant, zeul-tigru... în sfârșit. Povestea începe cam așa: se zice că a fost odată demult un sătean pe nume Bhabha, fiul lui Sanjay. Întâmplător tatăl său avea același nume ca și mine. Era harnic la muncile câmpului și ajunsese relativ înstărit, dar era tare neprietenos și avea un caracter urât. Mai nimeni dintre consăteni nu-l suporta. Avea un elefant dresat, dar dresat cu biciul și cu țepușele înroșite în foc, cu care se ducea uneori în junglă de unde aducea lemne pentru tot satul, pe bani buni, firește. Într-o seară, din lăcomie, pentru plată dublă, l-a trezit pe elefant, a pus chingile pe el și s-a dus să aducă o măsură de trunchiuri doborâte în timpul zilei. Era lună plină, așa că poteca se vedea destul de bine. Dar întâmplarea a făcut că pe acel drum să stea la pândă o tigroaică flămândă. De obicei tigrii nu atacă elefanții, nu sunt o pradă pe potriva lor, dar de data asta nu se știe ce a fost în mintea acelei anume tigroaice – poate a stârnit-o mirosul de om, poate era prea înfometată ca să cugete la ceea ce face, poate avea pui, poate pur și simplu Cel Atotputernic a potrivit astfel lucrurile – dar ea a sărit în spinarea elefantului, care a trâmbițat uluit, speriat, s-a scuturat și l-a zvârlit pe Bhabha din palanchinul lui. Bhabha a căzut într-un tufiș de pe marginea potecii. Acolo era însă o cobră adormită, care s-a speriat și l-a mușcat de îndată de picior pe sătean, chiar când tigroaica se aruncase asupra lui să-l sfâșie. Iar elefantul sclav, văzându-se liber și

zărindu-și stăpânul cel temut doborât la pământ, s-a năpustit asupra lui să-l ia și el în colți”.

„Bine, dar din puținele mele cunoștințe elefanții nu atacă omul cu colții. Mai degrabă îl apucă cu trompa, îl doboară și-l calcă în picioare. Iar tigrii frâng spinarea prăzii cu lovituri de labă, nu încearcă s-o muște. Așa cred, nu sunt sigur, dar așa cred”.

„Într-un fel aveți dreptate, dar aduceți-vă aminte că-i o simplă legendă. Rămâne faptul că Bhabha a murit înveninat de un colț de cobră, sfâșiat de un colț de tigru și străpuns de un colț de elefant. Și, în clipa triplei morți, sărmanul suflet a avut o revelație, pe care Cel Atotputernic i-a trimis-o ca ultimă încercare de a-l face să se căiască și să-și răscumpere multele păcate. A fost o iluminare pentru el; într-un instantaneu al întregii vieți a văzut unde, cât și cum a greșit. S-a căit sincer și a mulțumit cu smerenie pentru șansa ce i se oferise; drept răsplată, sufletul său chinuit s-a înălțat imediat și a purces spe Cel Atotputernic, însoțit de cei trei colți care i-au înlesnit iluminarea finală. Dar fiindcă era noapte, a rătăcit drumul și din greșeală s-a oprit pe Lună. De atunci, sufletul său tânjește la Nirvâna, și nu o poate atinge. Cel Atotputernic îl cheamă iar și iar și el nu se mai poate înălța”.

„Sinistru și, oarecum, moralizator. Sacrificiul și iluminarea au fost în van”.

„Într-un fel, da. Se mai spune că, de atunci, pe Lună se află acea trigramă sângeroasă care i-a adus pieirea lui Bhabha: un colț de cobră înfipt într-un colț de tigru înfipt într-un colț de elefant. Cine ajunge în apropierea ei – nu mai zic dacă o și atinge sau și-o însușește – vacunoaște aceeași beatitudine și iluminare ca și Bhabha. Va avea la dispoziție într-o clipită întreaga cunoaștere. Ce-și poate dori mai mult un om obișnuit?”

Silvășan ar fi putut enumera vreo zece chestii pe care el, om de rând, și le-ar fi dorit mai mult decât cunoașterea, dar se abținu s-o spună cu glas tare. Preferă un comentariu neutru. „Are ceva christic în ea această legendă. Bhabha, cel care și-a răscumpărat păcatele, și a fost răsplătit prin cunoaștere absolută... Hmmm, nu, nu se potrivește. Doar

înălțarea... dar nici asta nu corespunde total, n-a existat o reînviere și tot tacâmul”.

„Într-adevăr, are unele aspecte similare cu povestea descrisă în Evangheliile, dar atât”. Indianul părea extrem de fericit că dezbate astfel de probleme cu cineva care măcar dă impresia că pricepe ce i se spune. „Cert este că, deși relativ puțin răspândită, destui indieni cred în legenda asta. Doar că până recent niciun om n-a sperat să pună piciorul pe Lună ca să caute artefactul celor trei colți. Aș putea fi primul care să-i verifice valoarea de adevăr”.

„Dumneavoastră îl veți căuta? Aveți planuri să puneți piciorul pe Lună?”

Indianul se holbă neîncrezător la român. „Domnule, ești nebun?!” Din simplă uluială, manierele elegante dispăruseră, dar nu pentru multă vreme. „Scuzele mele, domnule Silvășan. Dar nu pot să cred că sunteți atât de dezinformați. Dacă o să pun piciorul pe Lună? Dar întreaga Stație Spațială Internațională chiar se află pe Lună!”

7. „Trebuie să facem ceva! De fapt, tu trebuie să faci ceva”. Ivona știa să fie cicălitoare când voia cu adevărat vreun lucru, și se nimerea să fie cicălitoare exact în momentele nepotrivite.

„Doamne, femeie, nu mă bate la cap! M-au tâmpit ăștia cu ancheta lor cretină și... tâmpită. Cred că-mi bag picioarele!” Izbi frustrat cu pumnul în masă. „Ce i-ai făcut lui Andrei de l-ai băgat în sperieți în halul ăsta? Doar știi că e bolnav și hipersensibil la stres. Ce i-ai făcut?”

„Încercam doar să-i dau doctoriile, Eugen. Nimic altceva. S-a speriat și a fugit de mine. Cred că i s-a făcut silă de gustul medicamentelor”. Se încruntă mușcându-și buza superioară. „Eugen! Știu că e dureros, dar trebuie să facem ceva. Tu trebuie să faci ceva, doar ești tatăl lui! Trebuie internat într-un spital, într-un sanatoriu. Cei de-acolo se pricep cel mai bine, sunt mai în măsură să se ocupe de problemele lui”.

Aceeași și aceeași discuție, reluată la infinit și cam în aceiași termeni. Numai că... Numai că de data asta soția sa avea dreptate. Cel

puțin pentru o vreme ea avea să stea în maternitate. Și după revenirea acasă, cine ar fi acuzat-o dacă s-ar fi ocupat mai degrabă de propriul bebeluș decât de de un fiu vitreg, și în plus un degenerat? Silvășan știa că desconsiderarea stării lui Andrei avea să ducă la catastrofă.

Da, era timpul pentru sanatoriu.

„Bine. Bine. Chiar astă-seară o să mă interesez. Promit. Uite, luni aveai de gând să te internezi la maternitate. O să mergem undeva să ne destindem, poate la Snagov, poate la Cheia, și după aceea o să vă duc pe amândoi la locurile cuvenite”. O sărută. Femeia avu un mic gest de respingere, dar nu-și retrase obrazul. „Peste trei săptămâni o să fie bine, eu o să descălcesc cazul ăsta de rahat și tu o să te întorci acasă și o să fim patru și o să fim fericiți. Promit”.

Ivona își lăsa colțurile gurii în jos. „Promiți. Mereu promiți. Sper să te ții de cuvânt de data asta. Acuma, lasă-mă să termin teza. Și tu, ocupă-te de caz. Gândește-l cât mai bine și rezolvă-l naibii odată!” Ieși legănându-se și trântind furioasă ușa. „Să nu promiți. Să faci!”

8. Silvășan închise ochii. Gândea întotdeauna mai bine când era deconectat de lumea exterioară. Mai precis. Mai în detaliu. Și de data asta avea la detalii de sortat și clasificat cât pentru zece anchete.

Unu. O anchetă în spațiul cosmic care se transformă într-o anchetă pe o bază mai mult sau mai puțin secretă pe Lună, spre totală surpriză. Șefii din Minister și din Inspectorat se fac că plouă. Sau poate sunt atât de incompetenți încât nu știu ce informații preliminare să ceară colegilor europeni.

Hm. Silvășan se simți tentat mai degrabă să valideze cea din urmă posibilitate.

Doi. Corpul românului presupus asasinat dispare. Singurul care l-a văzut mort – dacă era mort în acel moment – e un indian pe jumătate nebun, plin de fantezii mistico-religioase. Câtă încredere să ai în el? Și totuși, face parte dintr-o expediție științifică serioasă, și îndeosebi una în care nu prea e loc de greșeli, pentru că prima greșeală ar putea fi și ultima în acel mediu selenar totalmente ostil.

Patru. Iarăși indianul. Poveștile lui mitico-mistice, cu șerpi și

elefanți și tigri ucigași. Omul are un evident apetit pentru senzațional, și totuși, într-un fel, dă impresia de seriozitate; probabil că ar fi făcut furori în America de acum un secol, lovită de moda nenumăraților yoghini, guru și swami care făceau și ei un ban cinstit din esoterismul popularizat.

Ba nu, nu e patru, întâi vine...

Trei. Unde a dispărut cadavrul? Inițial i se spusese că va ancheta o crimă, dar ce fel de crimă e aceea fără măcar un mort?

Mai precis, de fapt: unde a dispărut Dominic Casian, indiferent că-i viu sau mort? Martorii spun că au cercetat peste tot în bază, și nu-i. În afara bazei? Puțin probabil. Ar fi trebuit ca cineva să îmbrace un costum spațial, să-l ia în spinare pe Casian, să treacă nedetectat de sistemul de ecluze (Silvășan își închipuia că există un sistem de ecluze, și că acest sistem e monitorizat automat), să abandoneze corpul undeva la o distanță suficient de mare, apoi să se întoarcă. Și asta fără să fie detectat. Greu de crezut.

Ah, dacă l-ar fi putut trimite pe Șanu pe teren doar câteva ore!

Reveni la:

Patru. Indianul. Povestea cu cei trei colți de animal care chipurile s-ar afla pe Lună. Și presupunerea oarecum hazardată că baza s-ar afla exact pe locul unde talismanul cu pricina a fost ascuns acum câteva mii de ani. Prin definiție, poliția nu lucrează cu povești fantasmagorice. Când cazul e declarat încheiat, procurorul trebuie să aibă probe, martori, dovezi non-circumstanțiale. Nu cuvinte frumoase. Nici măcar cuvinte frumoase puse măiastru în legende frumoase.

O întrebase pe nevastă-sa dacă a auzit vreodată de această legendă. Ivona bătuse bucuroasă din palme – nu, nu auzise legenda, și, dacă mai avea timp, avea să fie o adăugire neașteptată și binevenită la teză.

„Asta explică de ce indenii au stat liniștiți în subcontinentul lor. Nu avea niciun rost să umble de nebuni prin lume căutând ceva care nu se află pe Pământ, ci pe Lună”.

„Ce aiurea! Adică celelalte popoare care au migrat vreodată au

fost niște nătărăi? Umblau creanga prin cinci continente căutând ceva ce nu există?! Plus că din câte știu eu chiar noi ne tragem din popoarele așa-numite indo-europene, care va să zică la un moment dat, demult de tot, au existat triburi cu rădăcini în India actuală care au migrat înspre actuala Europă”.

„Da, da, un polițist cultivat. Am ghicit bine ieri”. Râse nervos. „Nu, n-au fost nătărăi, ci doar își căutau propriul ideal, care foarte bine poate să difere de cel al indienilor. Sfântul Graal era prin definiție un obiect cât se poate de material, iar o parte din cruciații și cavalerii medievali l-au căutat ca atare, dar Sfântul Graal nu are nicio legătură cu talismanul celor trei colți. Musulmanii merg în hagiul măcar o dată în viață, însă Meca e un oraș cât se poate de concret, iar piatra Kaaba e la fel de concretă, chit că e o simplă piatră, fără vreo importanță deosebită în mahomedanism, și nici ea n-are vreo legătură cu talismanul”.

„Dar tot am dreptate, căci au existat migrații care au străbătut lumea-n lung și-n lat căutându-și idealul”.

„Da, au fost. Dar câți l-au găsit? Și de unde știm noi că aveau dreptate în căutările lor?”

Cinci. Legenda. Legenda. Legenda.

Cinci era foarte puternic legat de doi și de patru, totuși avea cumva dreptul la o abordare separată.

Silvășan citise o grămadă de legende despre obiecte deosebite, magice, puternice, supranaturale. Unele sunt reale, sau mai degrabă au fost atât de des pomenite încât au fost investite cu realitate. Vechii greci au fost campioni în domeniu. Lâna de aur. Merele de aur. Tunica lui Nessus. Calul troian. Și asta așa, la o primă strigare. Creștinismul și-a adus o contribuție însemnată la listă. Sfântul Potir. Cămașa lui Cristos. Lancea destinului. Arginții lui Iuda. Manuscrisele biblice pierdute.

Mulți scriitori câștigaseră o pâine albă povestind aceste legende, unele reale, altele apocrife. Și de aici puteau ieși o droaie de combinații, pornind de la legende reale despre obiecte reale și

ajungând la legende inventate despre obiecte imaginare.

Și mai erau o droaie de povești de înșiruit. Sabia regelui Arthur. Capul tăiat al regelui incaș Atahualpa și Cărarea Luminoasă care-l unește cu trupul. Eldorado și comorile sale.

O grămadă de legende.

O grămadă.

Și mai toate implicau căutare, căutarea unui obiect deosebit...

În fond, de ce Sanjay n-ar avea și el dreptatea lui? De ce acel talisman să nu poată induce – nu știa ce alt verb să folosească în loc de „a induce” – cunoaștere sau înțelepciune atunci când căutătorul ajungea în fine aproape de el? Dacă toți oamenii care căutau idealuri iluzorii pe Pământ greșeau, iar Sanjay și micuța lui sectă de credincioși aveau dreptate?

Subinspectorul clătină din cap și deschise ochii. Nu, ei nu pot avea dreptate.

Sau?!

De-a lungul întregii existențe a umanității oamenii au ridicat capul spre cer cu speranță, căutându-și zeul – sau zeii. Dacă însă priveau cu speranță nu către zeii inaccesibili, ci către ceva pur și intangibil, după care tânjeau cu toată ființa lor? Către Lună... și către ce se ascundea acolo... dar atunci legenda povestită de indian trebuie să fi fost veche, incredibil de veche, mai bătrână decât istoria, mult înainte ca India să se numească India și indienii să aibă conștiința propriului neam, ba chiar cu mult înainte ca oamenii să se adune în popoare, sau triburi, sau ginți și clanuri, sau simple cete care bântuiau savanele.

Tânjeau după ceva aflat acolo sus, care să le dea... ce? Sănătate? Fericire? Nemurire?

Dacă ar fi ajuns aproape de acest obiect mitic, oare ar fi dobândit cunoștințele de medicină necesare vindecării lui Andrei? Sau nici măcar atât, doar să știe algoritmul precis pentru salvarea lui, pe care să-l aplice punct cu punct, fără să trebuiască să învețe medicină?

Subinspectorul închise ochii la loc și continuă să cugete.

9. „Șanule, refă legătura cu stația. Vezi dacă responsabilul cu

experimentele biologice e treaz”.

„Vai, șefu’, chiar credeți că se-mbată în halul ăsta p-acolo pe sus? Părea oameni serioși...”

„Nu face pe tâmpitul cu mine! Ideea e să nu-l trezim din somn”.

Silvășan își făcu de treabă cu calculatorul și cu hârtiile de pe masă, recitind a suta oară biografia victimei.

Nimic deosebit de semnalat, o carieră oarecare, asta însemnând că era un oarecare doar printre marile minți ale României. Avea aproape patruzeci de ani și o pregătire solidă în domeniul biologiei. Fusesse avantajat pentru postul de pe stație de sumară sa pregătire aviatică ce-i permitea totuși să suporte mult mai ușor accelerațiile de mulți G de la decolarea spre Lună. Necăsătorit; raportul spunea că umblă din femeie în femeie cu o stăruință demnă de o cauză mai bună. Ghinionul lui că toți cei șapte colegi ai lui erau bărbați și norocul lui că avusese atâta minte încât să pună cariera mai presus de pasiunile amoroase trecătoare. Nicăieri raportul nu sugera că ar fi fost pasionat de misticism, esoterism sau religii orientale, în afara lecturării sporadice a unor romane de ficțiune pe aceste teme.

Un individ extrem de inteligent. Și dornic să devină cel mai inteligent. Hm. O posibilitate interesantă.

Africanul, care preluase responsabilitatea biologiei de la camaradul său dispărut, era o namilă de senegalez, care ocupa practic întreg ecranul. Silvășan se miră foarte văzându-l, în ideea că astronautii sunt de obicei oameni bine proporționați, ba chiar mărunței, și asta din motive practice de spațiu și de standardizare a echipamentului de la bord.

Începutul conversației fu destul de obositor, pentru că africanul se dovedea reticent, refractar, dacă nu chiar ostil vizavi de întrebările subinspectorului. Își dezlegă limba – numai puțin! – doar când interlocutorul său aduse vorba de plantele și animalele prezente sub cupola stației.

„Da. A fost creat așa-zisul țarc. Acolo sunt ținute animalele pentru experimente. Și plantele, firește. O bună sursă de oxigen în

condițiile date”.

Subinspectorul se strădui să nu-și arate uimirea. „Ah. Și anume, ce fel de experimente?”

„Inițial pe Pământ pentru fiecare specie a existat un grup omogen de plante și de animale din diverse specii, cu un număr de indivizi suficient de mare. După care grupul a fost spart în patru părți mai mult sau mai puțin egale, după nevoi. Un grup-martor a rămas pe Pământ. Un al doilea a fost trimis pe diverși sateliți aflați pe o orbită joasă, în care teoretic este protejat de radiațiile cosmice de către centurile van Allen – motivul principal, dar nu și singurul. Grupurile trei și patru se află cu noi pe Lună, unul a fost adăpostit chiar sub cupolă, și e la fel de protejat ca și oamenii de aici, iar celălalt se află sub cerul liber. Mă rog, sub o cupolă transparentă. Și vietățile de acolo nu par prea vesele, se pare că radiațiile le afectează mai mult decât era de așteptat. Sau claustrarea, sau negrul cerului. Rămâne de aflat”.

„Dar e stupid”. Știa că, funcție de talia animalului, erau necesare cantități semnificative de hrană, care nu doar trebuiau ridicate pe orbită, ci și duse tot drumul până pe Lună și făcute să aselenizeze la punct fix. „Câte experimente cu animale în spațiu au fost până acum? Cu sutele, cred. Ce nevoie mai e de alte loturi experimentale?! Zău că e stupid...”

„Habar n-am. În curând vom trimite pe Pământ unul dintre loturile experimentale și veți putea și voi să vă dați cu părerea. Românul dumitale trebuie să fi știut mai multe despre adevăratul scop al experimentelor, dacă într-adevăr există un scop ascuns”.

Silvășan întrerupse. „N-am sugerat un scop ascuns. Doar mă mir, pentru că...”

„Hai să lăsăm asta. Întreabă-l eventual pe căpitan, teoretic și el trebuie să fie la curent. Mie nu-mi place să mă bag în de-astea. Încheiat conversația!”

10. Un pas înainte, încă unul. Rotește camera spre dreapta. Câmpul vizual se lărgeste puțin, numai puțin. Este o iluzie, dar una binefăcătoare. În dreapta panta e mai lină.

Rotește întreg corpul spre dreapta. Un pas înainte. Încă unul. Fără grabă. Încă unul și încă unul.

Silvășan își făcuse o sută de probleme și o mie de planuri legate de explorare. Și toate fuseseră inutile, pentru că însuși căpitanul venise cu ideea – „pentru a ușura cercetările”, susținea el. Mai probabil era că investigația începuse să calce pe nervi echipajul, așa că îi dăduseră pe mână jucăria, micul lunohod.

Mic, dar versatil. Ar fi încăput cu ușurință într-o cutie de pantofi și fusese construit în special pentru folosirea în interioare, și deci se aștepta să se poată alimenta la nevoie de la cea mai apropiată priză sau orice alt dispozitiv echivalent; cu toate acestea avea o autonomie de până la 20 de ore. Așa îi spusese al doilea american din echipaj, cel care avea în grijă printre altele și lunohodul.

„Tehnic vorbind, poate fi folosit și pe suprafața lunară, dar nimeni n-a încercat niciodată așa ceva. Există un experiment în acest sens, planificat peste vreo două săptămâni”. Americanul zâmbise. „Aș fi bucuros să efectuați dumneavoastră un user-test în contul experimentului meu. Controlul de la distanță s-ar putea să vă pună unele probleme” și îi servise și el povestea cu întârzierea de o secundă și mai bine între comenzile sale și reacția lunohodului, și de altă secundă și ceva până ce va avea feedbackul pe ecran.

Patrulase prin toate habitaturile, la cele mai diverse ore – micul roboțel nu făcea zgomot și nu deranja defel, ba chiar primise permisiunea să intre în țarc, chiar între animalele ținute acolo. Aparent vietățile de sub cupolă erau într-adevăr mai zglobii și mai pline de viață decât suratele lor expuse direct radiațiilor solare. Hamsterii se învârtiseră plini de curiozitate pe lângă lunohod, păstrând însă respectuoși distanța, iar puii de căprioară se ascuseseră speriați.

Da, era un habitat... mare. Cu toate astea, nu era greu de văzut că nu-i locul unde să faci să dispară un cadavru și cu atât mai puțin o ascunzătoare pentru un om viu. Deziluzionat, Silvășan manevrase astfel încât să iasă de acolo, apoi, cu ajutorul americanului, trecuse prin sas – firește, nici acolo nu se ascundea nimeni – și apoi pornise pe

suprafața prăfoasă a Lunii.

Planul inițial fusese simplu: Casian nu era de găsit în stația spațială, nu fusese programat pentru o întoarcere pe Pământ – un lucru destul de evident, întărit însă de oficialii agențiilor spațiale implicate –, deci, viu sau mort, se afla undeva pe Lună, în afara stației. Oriunde s-ar fi dus, pe propriile picioare, târât sau cărat în spinare de alții, lăsase obligatoriu urme în solul prăfos, urme pe care nu avea cine sau ce să le șteargă. Din unele puncte de vedere, Luna era un adevărat rai al polițiștilor criminaliști.

Doar că în jurul stației erau o droaie de urme de pași.

Avea să afle ulterior că, din rațiuni atât fiziologice cât și psihologice, membrii echipajului făceau plimbări scurte dar destul de dese sub cerul liber, dar în primul moment Silvășan se simți cuprins de disperare și furie. Hotărî să urmeze pe rând toate șirurile de urme care se depărtau ceva mai mult de stație, și alege la întâmplare primul șir întâlnit în cale.

Un pas înainte. Rotirea corpului spre stânga. Alt pas înainte. Schimbă modul de vedere din video normal în infraroșu. Stația se vedea ca o pată verde pe un fond general albastru-închis. Niciun fel de punct roșu – subinspectorul nu sperase la așa ceva, Casian fiind fie mort, fie îmbrăcat în costumul spațial care prin definiție nu trebuia să permită scurgeri semnificative de căldură.

Comută pe vedere pe timp de noapte. Un pas înainte. Comută pe vedere în unde radio.

Nimic.

Trimise lunohodul să suie o colină domoală, blestemând în gând viteza redusă a roboțelului. Urcușul avea să dureze ceva; Silvășan comandă desfășurarea micilor panouri solare, pentru a mări cât de puțin autonomia de deplasare.

Rotește camera 360 de grade.

Nimic.

Nici în vârful colinei nu era nimic, și nu era nimic de văzut nici în josul pantei, în nicio direcție. Îngândurat, Silvășan privi ceasul și

constată că trecuseră aproape trei ore. Urmele se terminaseră de mult, cu excepția celor lăsate de cele opt piciorușe ale lunohodului, firește.

Subinspectorul îl lăasă pe Șanu la comanda lunohodului și se duse să mănânce ceva pe fugă la bufetul-restaurant de la parter. Instrucțiunile către subordonatul său erau simple: mergi drept înainte, când dai de o înălțime, fie ea cât de domoală, caută să urci cât mai sus, cât mai spre vârful ei. Șanu avea mâini butucănoase, obișnuite mai mult cu bâta și cazmaua decât cu un controller atât de fin, dar după cinci minute de supraveghere Silvășan se declară mulțumit de prestația lui și plecă la masă.

Se întoarse cu patru cafele în mână și-l schimbă pe Șanu, care aproape moțăia în scaun.

„Ce film e ăsta, dom șef, că n-are nici pic dă acțiune, parcă plimb mortu' cu dricu'...”

„Lasă, Ogășene, mai bine fără acțiune. Hai, ai terminat acia, așa că treci și ajută-l pe Hanu, diseară are ceva arestări de făcut”. Șanu făcu semn că mai avea destul timp până atunci – și oricum Banu avea să fie ajutorul lui Hanu.

La drept vorbind subinspectorul nu se simțea defel în largul său conducând lunohodul. Într-un fel inexplicabil, irațional, se simțea pândit, urmărit de un ucigaș nevăzut, gata să-i zădărnicească orice efort dacă s-ar fi apropiat prea mult de țintă. În zadar își tot repetă că se află pe Lună, unde nu există atmosferă, nu există climă, nu există viață, nimeni nu poate trăi acolo, cu excepția unui echipaj de oameni de știință suficient de nebuni ca să nu le pese, tot se simțea în pericol, pericol fizic, direct. Nu conta că nu se află fizic pe Lună; întreaga tărășenie semăna prea mult cu vechile jocuri video care-i plăcuseră atât de mult în copilărie; nici când juca un astfel de joc nu era în pericol fizic, dar exista tot timpul primejdia de a fi anunțat că „Game Over” și că trebuie să reia totul de la ultima salvare, de la ultimul punct de control sau, dacă era suficient de ghinionist, chiar de începutul începutului.

Iar în cazul de față „Game Over” era practic echivalent cu

„Career Over”.

Un alt pas înainte. Rotește camera.

Acolo.

Acel... acel ghemotoc. O piatră erodată, sau...

Focalizează camera. Mai mult. Și mai mult. Avansează cât poți de repede în acea direcție.

Silvășan se relaxă. Un simplu bolovan, primul dintr-o lungă serie. O formă ciudată și nimic mai mult. Deplasarea devenise din ce în ce mai grea și ar fi fost poate cazul să se întoarcă, pas cu pas, pe propriile urme. Tocmai voia să rotească întreg lunohodul cu 180 de grade, când Șanu îi puse o mână pe spate.

„M-a prins. Criminalul a pus mâna pe mine” Un gând cretin. Cu blândețe, Șanu îi luă comenzile și îndreptă camera spre un punct anume. „Acolo”.

„Acolo” era altceva decât un bolovan: o formă rotunjită dar neregulată, non-geologică, spre care lunohodul porni cu maximum de viteză. Trecerea în treapta superioară de viteză înghițea mult mai multă energie decât normal, dar Silvășan nu mai avea răbdare. Îl anunță și pe olandez, responsabil cu telecomunicațiile în acel moment – și când camera putu distinge detalii, tustrei văzură corpul lui Casian – nu, corpul unui om, pentru că avea încă pe cap casca reflectorizantă și nu i se vedea chipul – contorsionat, cu costumul pe jumătate desfăcut, și cu niciun fel de urme de pași în jur care să arate pe unde ajunsese românul atât de departe de stație.

Și, exact când Silvășan întreba retoric „Ei, ce zici de asta, Șanule?!”, ecranul de comunicații deveni negru, ca și cum un bocanc gigantic ar fi strivit cu totul camera, întreg lunohodul – și cadavrul de lângă el.

11. „Of, Doamne, te-am lăsat să faci un experiment, nu să împingi lunohodul până la ultimele limite!” Căpitanul își ieșise oarecum din fire. „Normal că i-au crăpat toate sistemele și subsistemele unul după altul într-o fracțiune de secundă!”

„Deci cauzele defecțiunii sunt naturale? M-am simțit ciudat când

a căzut legătura, de parcă cineva ar fi venit din spate și l-ar fi strivit. Sau Casian ar fi înviat și ar fi dezactivat sistemele numai prin puterea minții”.

„Puterea minții? Draci! Ce putere a minții? Și cine să vină din spate? De data asta eram toți prezenți în stație, pe numărate. Și altcineva nu mai e pe-aici, în afară de animăluțe”.

„Mdeh... Recunosc, e vina mea. Am insistat prea mult și cu viteză prea mare pe solul bolovănos de la sfârșitul traseului. Dar coincidența a fost prea mare”.

„Prea mare, dar totuși coincidență. Am recuperat aparatul și mâine o să-l aducem pe Casian cât de aproape de stație putem, și să vedem ce-o să facem cu el, pentru că nu există condiții să-l ținem înăuntru. O să fie greu... Mamă, ce-o să se mai bucure Sanjay și cu colegul meu american că au de lucru la lunohod!”

Rămăsese în suspensie problema spinoasă a eventualelor despăgubiri și Silvășan nici nu avea de gând să deschidă subiectul. Ministrul de interne îi promisese că se va rezolva amiabil, și că nu trebuie să-și facă griji – cumva însă era clar că așa ceva se va întâmpla numai dacă soluționează cazul.

Își luă rămas-bun de la căpitan, opri aparatura și închise portabilul personal. Stătu câteva minute pe gânduri, desenând absent figuri geometrice abstracte pe un dosar rătăcit pe birou. Din pur noroc găsisese cadavrul în punctul X. Se mai puneau doar problema cauzei morții, și dacă ea se produsese sau nu chiar în acel loc. Cel ce recuperase lunohodul făcuse și o spoială de cercetare la fața locului. Nu existau niciun fel de urme de pași, lucru deloc ciudat ținând cont de terenul stâncos. Casian putea foarte bine să fi venit pe propriile-i picioare până în X, unde îl aștepta criminalul, asta dacă era vorba de crimă, sau fusese ucis în altă parte și apoi târât și abandonat în punctul cu pricina.

Îi crăpa capul de nervi și de durere. Cel mai mult pe lume ura deducțiile bazate doar pe logică, fără confruntarea cu realitatea. Poate Casian murise din cauze naturale – numai nu existase în vreun plan o

astfel de expediție la distanță de stație de care să răspundă românul. Atunci ce căuta omul în locul X? Greu de aflat. Analiză medico-legală, ioc! Analiza criminalistică a locului faptei, ioc! Martorii, la distanță de o secundă-lumină. Ce naiba să facă?!

Stinse lumina, închise biroul. În definitiv, era sâmbătă seara, și puțină odihnă n-avea cum să-i strice.

12. „Ce mama dracului și muma pădurii ați făcut, mă? V-am lăsat să lucrați singuri și ce-mi faceți? Ați înspăimântat jumate de București cu împușcăturile voastre!”

„Șefu’, nu s-a putut altfel, pe ochii mei...”

„Ce ochi, dobitocule?” gemu Silvășan cu gândul la explicațiile pe care trebuia să le dea superiorilor „ce ochi?! Băi Hanule, tu ești chiar prost, mă! Te crezi în Vestul Sălbatic, bați din pistoale ca dementul, și-l mai tragi după tine și pe tăntălăul ăstăalt!”

Sfios, Banu îi întinse subinspectorului pistolul. „S-au tras șase gloanțe, șefu’, cum am scris și la raport. Mai aveți două, poftiți de verificați și descărcați-mă de...”

„Aaa, mai vrei și descărcare de gestiune? Mai bine aș descărca pistolul în voi, ar fi mai cu folos!” Silvășan își găsisese alt cal de bătaie „Păi de ce n-ați tras toate gloanțele, pușor, ce v-ați mai calicit la ultimele două? Și tu ce dracu’ ai pățit, ți-a luat mințile coana mare cât ai fost bolnav? Eu te-am trimis să-l ții în frâu pe Hanu, dar tu îl asmuți și mai rău!”

Banu rânji. „Șefu’, se poate?! Criminalu’ avu pistol și el, era ori el, ori noi. Vorba aia, mai bine să plângă mă-sa...”

„Da, da, sigur! Și eu ce-o să raportează mai departe, bivoliilor?”

„Se poate, dom inspector? Cu așa o captură la activ, spaima Ilfovului și a Giurgiului?!”

Înfrânt, Silvășan dădu a lehamite din mână. Nu era cu adevărat supărat pe cei doi, dar trebuia cumva să-i urecheze preventiv, pentru că doar un pic să-i fi părăsit norocul în acel schimb de focuri și s-ar fi putut lăsa cu dandana mare. Criminalul prins, cazul închis – un punct alb. Metodele folosite – un punct negru, organizațiile pentru apărarea

drepturilor omului sau pentru prevenirea violenței nejustificate a poliției atâta așteptau. Ce conta că oamenii lui își puseseră pielea la bătaie în fața unui ucigaș cu sânge rece...

Și în plus ancheta de pe Lună bătea pasul pe loc. Îmblânzit, îi făcu semn lui Banu să inițieze legătura cu stația spațială.

„Și tu, Hanule, marș jos și adu-i pe ai mei înăuntru, c-o să se coacă în mașină. Vezi c-am vorbit cu ofițerul de serviciu de la poartă, n-o să-ți facă probleme”.

„Gata, șefu’, s-a făcut! Ați ieșit la o ultimă plimbărică?”

„Taci, mă, nărodule, cum ultima plimbărică?” îl înghionti colegul său.

„Înainte de naștere, bre, ce ești prost! Acuși-acuși o să jucăm la botez!”

„O să ne joace ăl bătrân în picioare dacă nu rezolv și cazul ăsta nenorocit, aia o să se întâmple! Da, ieșim la pădure, dar întâi fă-mi legătura cu indianul ăla, să vorbesc cu el și să scăpăm odată de-aci, să nu mai trudem în sfântă zi de duminică”.

Sanjay era îmbrăcat lejer, dădea impresia că meditează într-un costum tradițional indian, deși un ochi avizat ar fi distins imediat neconcordanțele și stridențele îmbrăcăminții.

„Bună seara, domnule. Cu ce vă pot fi de folos?”

„Salut”. Silvășan vorbea cu răceală dar făcea eforturi să n-o lase să transpară. „Câteva lămuriri mi-ar fi de folos, apropo de faptul că am descoperit cadavrul conaționalului meu. Spuneați că după ce l-ați găsit pe Casian ați plecat imediat să dați alarma și apoi v-ați întors”.

„Așa”. Indianului nu-i scăpase răceala și răspundea în consecință, monosilabic. „Și?”

„Întrebarea este: dacă era viu, cum putea Casian în numai câteva secunde să se îmbrace în costumul spațial și să iasă din stație?”

„Nu prea știu. Credeam că veți răspunde dumneavoastră la această întrebare”.

„În plus, în jurnalul automat din computerul central al stației nu apare niciun fel de ieșire prin ecluză în intervalul de timp incriminat”.

„Poate m-am înșelat, vreau să zic ne-am înșelat cu toții, inclusiv domnul căpitan, în legătură cu ora incidentului. Mai bine ați căuta...”

„Nu cumva dumneavoastră sunteți cel care ar fi putut să modifice jurnalul într-un mod corespunzător – și aici repet termenii: ați fi putut; pentru că deocamdată nu vreau să vă acuz de nimic”.

„Aș fi putut, e drept. Știți bine că sunt responsabilul cu computerele. Aș fi putut”.

„Și ați făcut-o?”

„Nu știu”.

Din ușă nou-venitul Șanu îi arată cușca tri-compartimentată în care hamsterul, iepurașul și canarul veniți de pe Lună se foiau neliniștiți. Aveau chef de viață și de giumbușlucuri, neîndoielnic. Subinspectorul se sili să nu se ia cu mâinile de cap – animalele trebuiau trimise la laboratorul veterinar specializat, nu aduse la sediul Poliției Municipale! Subordonați dobitoci...

Și nevastă-sa gravidă, și băiatul bolnav care așteptau răbdători într-un colț al încăperii. Cine știe cu ce se putea contamina fătul, și ce efecte psihologice adverse îi vor provoca băiețelului.

„Domnule”, își descărcă el nervii asupra indianului, „vă pot acuza de obstrucționarea anchetei! Ce răspuns e ăsta, nu știu?!”

„Este simplu, domnule inspector”. Nu sunt inspector, gândi Silvășan, și nu prea am șanse dacă mă obstrucționezi tot timpul. „Am găsit talismanul. Îl știți. De fapt, românul vostru l-a găsit. V-am povestit. Cei trei colți. Înțelepciune. Cunoaștere. Putere. Voi europenii spuneți doar că cunoașterea e putere. Dar e nevoie de înțelepciune ca să gestionezi puterea provenită din cunoaștere. Am cunoașterea și pot avea puterea. Dar știu că nu am încă înțelepciunea, de aceea nu vreau” – cele două cuvinte bubuiră ca un tunet – „nu vreau să îmi asum cunoașterea. Și atunci răspund simplu: nu știu!”

E complet nebun, își spuse Silvășan. Totuși există teste psihologice dure la care sunt supuși astronauții, candidații sunt monitorizați în mod constant, nu oricine ajunge în spațiu, acolo sunt condiții extreme, claustrofobice, lipsă de intimitate, relativă lipsă de

igienă personală, nimeni n-ar risca să trimită un dezaxat...

Doar dacă Agenția Spațială Indiană e infiltrată de asemenea fanatici. Și aceștia îl propulsează mai departe pe unul de-al lor, care are sarcina să caute talismanul magic. Putere absolută. Cunoaștere absolută. Adică dumnezeire. Cam același lucru.

Dar de ce să-l fi omorât pe Casian?

„Eram amândoi un pic ieșiți din comun. Doi căutători”. Sigur așa era. Indianul îl simțise pe Casian ca fiind de-ai lui și îi împărtășise cele știute despre magia celor trei colți, dar, în final, îl văzuse pe român ca pe un potențial concurent și făcuse în așa fel încât acesta să dispară. Modus operandi, arma crimei, probatoriul – acestea aveau să rămână pentru mai târziu.

Important era ca Sanjay să poată fi arestat și izolat în cel mai scurt timp. Aproape îl pufni râsul. De unde arestare, de unde izolare pe o stație spațială? Cum să pui acolo un infractor în afara posibilității de a face rău?

De departe, de foarte departe, o voce cântată. Engleză de Oxford cu accent de Calcutta. „Chiar dacă eu nu vreau să-mi asum cunoașterea, aş putea să v-o transmit dumneavoastră. Vreau la fel de mult să aflu soluția acestui mister. Vă pot ajuta. V-o pot demonstra”. Lumea și timpul se opriseră în loc. Exista doar cântecul de sirenă. „Trebuie doar să fiți deschis la minte, chiar dacă natura meseriei nu vă ajută, și trebuie să credeți în ceea ce faceți”. Parcă ghicindu-i ezitățile, indianul adăugă „Pentru o vreme veți fi atotcunoscător. Vă promit. Nu vă fie teamă. E ușor”. Indianul închise de tot ochii. Părea că ațipise.

Atotcunoscător. Nu mult, doar să cât știe algoritmul precis pentru salvarea lui Andrei, pe care să-l aplice punct cu punct. Merita efortul, merita încercarea.

Da. În cameră se făcuse cald. Nevastă-sa, ținându-l de mână pe Andrei. O fotografie de familie, doar el, tatăl, capul familiei, lipsea. O altă poză a unui altfel de familie. Hanu, Banu și cu Șanu. Erau și niște animale acolo. Nu mai știa de ce. Animale de companie pentru Andrei? Nu conta. Nu contează. Nu va conta. Și mult întuneric. Draperiile erau

trase ca să blocheze soarele ucigător de iunie, dar întunericul era mai... mai întuneric.

Și era singur.

Siluețele celor două familii se topeau în acel întuneric. Și animalele... Acea cușcă. Mișca ceva înăuntru. Un petec de negreală. Un cap triumghiular, o glugă. Corpul prelung, fluid.

Se cutremură de scârbă și ridică ochii. Sau nu, nu ridică ochii, căci nu avea ochi cu adevărat, dar percepea, percepea ca și cum i-ar fi avut. O siluetă translucidă, imensă, care prindea substanță chiar din prima lui familie. Capul pleșuv și pavilioanele imense, fâlfâinde. Iar când auzi... nu, când percepu mârâitul jos, surd, în spate, știa ce era. Trupul suplu galben-portocaliu, vrâstat cu negru – de fapt, cenușiu deschis cu dungile cenușiu-închis, pentru că universul era negru și nu admitea decât nuanțe de negru, dacă cenușiul și griul și bejul pot fi nuanțe de negru.

Și în viziunea aceasta ele chiar erau nuanțe de negru.

Și cele trei forme care îi bântuiseră coșmarurile îl atacară, îl uciseră și se insinuară în însăși substanța lui, și tot întunericul primordial se risipi, înlocuit de lumină pură. Stătea acolo, fără să mai fie viu, dar încă ne-mort, suspendat într-o stare de beatitudine, cu toată știința a milioane de secole deschizându-i-se în față.

Cunoștea trecutul – cu simpla condiție să vrea acest lucru. Doar să vrea, și avea să cunoască și viitorul. Totul era limpede, cauze și efecte, acțiuni și reacțiuni, corelații, interdependențe – fără emoții, fără patimă. Doar liniște, netulburare – tihna morții și odihnei veșnice. Fusesse cineva – demult, foarte demult, nici nu mai știa cine este, și nici nu voia încă să știe – care-i promisese toate acestea și se ținuse de cuvânt.

Era capabil să vadă și să simtă oamenii, animalele, plantele, mineralele, și voia să le spună „Muriți, dragii mei, muriți și trăiți o clipă cât o eternitate! Nu va fie frică!” și atunci conștiința lui se focaliză asupra acelor oameni care-i stătuseră aproape, și-i îndemnă iarăși, fără glas „Muriți, dragii mei! Viața e scurtă, moartea durează la nesfârșit,

dar între ele veți avea totul și veți fi totul! Ascultați-mi ruga. Muriți!" dar umbrele fără chip prinseră în sfârșit chip, o femeie, un copil, speriați, înnebuniți, care-l implorau să se întoarcă, să iasă din infinit pe acolo pe unde intrase.

Și vraja se risipi.

Înapoi în camera sa din Poliția Capitalei. Legătura cu stația spațială se păstrase, Sanjay era în aceeași stare de prostrație, cu pleoapele lăsate, tăcut. Dar numai el singur era tăcut – Hanu, Banu și cu Șanu răcnind de groază, Ivona căzută pe jos ținându-se de burtă și scoțând un... un scheunat, un țipăt sugrumat, dar vie, vie, nu moartă așa cum vrusese el, așa cum o chemase el în rătăcirile lui.

Cu membrele contorsionate, chircit pe un scaun, stătea singurul care răspunsese chemării – fiul său, Andrei.

12. Luaseră copilul mort de acolo și spălaseră temeinic de vomă și sânge locul unde căzuse soția sa. Pe aceasta o căraseră pe sus, mai mult moartă decât vie, ținându-se de burtă, schimonosită de durere, și o duseseră în salonul medical de la primul etaj. Salonul era relativ bine dotat, la un moment dat un ministru de interne considerase că ar fi bine ca polițiștii să aibă la dispoziție facilități medicale în caz de urgență – sau poate fuseseră niște bani publici de cheltuit – și el fusese mană cerească pentru Ivona, declarată netransportabilă de către medicul care o examinase.

Se făcuse deja noapte.

Silvășan stătea cu capul în mâini. Din când în când își masa tâmpilele cu gesturi energice. Gândea întotdeauna mai bine când era deconectat de lumea exterioară. Mai precis... Mai în detaliu...

Sanjay avusese dreptate. Talismanul celor trei colți era real și avea puterile care i se atribuiău. Era în stare să ofere cunoaștere absolută celui ce se afla în preajma lui, și era străvechi, până într-atâta încât influențase omenirea din cele mai vechi timpuri. Mânase nenumărate mulțimi înspre apus sau răsărit, înspre miazăzi sau miazănoapte, și aceștia îi urmaseră chemarea, neștiind că ținta lor nu se află în jalnicul plan cvasi-bidimensional în care se mișcau, ci sus, în a

treia dimensiune, sus, acolo unde oamenii își ridicau ochii rugători. Sus. Spre cer.

Și, într-un fel sau altul, indianul putuse să transfere acea energie, sau stare, sau ce-o fi fost, și să-l impregneze cu ea, chiar și numai pentru un timp limitat, iar transferul îi afectase pe cei mai puțin rezistenți care se întâmplase să fie prin preajmă. Băiatul său, deja bolnav, tarat, murise – nu cumva ar fi trebuit să-l jelească, să plângă, să-și smulgă părul din cap, în loc să analizeze evenimentele la rece? Inima îi dădea ghes, intuiția îi spunea că nu, că miza e mai mare decât pierderea sărmanului copil a cărui iubire îi sfâșiasse zi de zi sufletul –, soția sa, slăbită de sarcină, fusese pradă ușoară, iar Banu, abia revenit după o gripă, scăpase cel mai ieftin, reușind să plece acasă pe propriile-i picioare – dar Banu era oricum o namilă de om.

Și Casian murise la fel de subit, ajunsese exact la locul comorii îngropate și murise lovit de acea... revelație. Ca astronaut el pornise cu o constituție de fier, dar tot el era cel care stătuse cel mai mult pe Lună, și se știa că gravitația redusă afectează drastic fizicul. De fapt, toți cei opt din bază erau predispuși s-o pățească, însă numai românul se apropiase suficient de mult de talisman și își dorise suficient de mult revelația, în timp ce Sanjay o refuzase ca fiind nedemn de ea, ba mai mult, din pur altruism o împărtășise cu alții.

El însuși, Silvășan, nu căzuse pradă misterioasei forțe, pentru că cei dragi îl chemaseră înapoi din lumea sferelor. Iar cei dragi plătiseră prețul în locul lui.

Așa, în treacăt, se întrebă cine, ce om, ce putere sau ce dumnezeire instalase talismanul pe Lună; și, descoperit fiind, dacă acel cineva avea să-l mute în altă parte, ca pe o nouă țintă de atins pentru nerăbdătorii locuitori ai Terrei. Prea multe întrebări fără răspuns pentru unul care se putea lăuda cu o clipă de cunoaștere nemărginită...

Simplu. Frumos. Logic. Doar că logica poate fi aparentă, și nu întotdeauna rimează cu realitatea.

Cele trei animale ucigașe – un tigru, o cobră, un elefant. Cunoaștere, putere, înțelepciune. Fortând puțin, elefantul ar putea fi

socotit puternic, sau chiar având o excelentă memorie – dar cobra? tigrul? Să fie ei înțelepți sau puternici? De unde până unde?

Simbolistica – frumoasă și ea, dar nu întotdeauna pe același plan cu realitatea. Și totuși cheia era la cele trei animale. Rememoră – iar și iar și iar și iar – cele petrecute în zilele în care se ocupase de anchetă. Le privi din toate unghiurile posibile.

Da.

Cele trei animale.

Da.

Da. Acum îi era clar ce se întâmplase cu adevărat, iar situația se răsturnase cu 180 de grade. Și, din păcate, dacă lucrurile stăteau așa cum presupunea el, aceasta era o situație care cerea sacrificii.

Luă pistolul înapoiat de Banu. Două gloanțe rămase. Doar două. Mai mult decât de ajuns. Șanu rămăsese afară pe culoar, fără îndoială colegii îl lăsaseră santinelă, nu cumva șeful lor să facă vreun gest necugetat.

Doar două gloanțe.

Porni hotărât spre etajul unu. Pe culoare nu era nimeni, doar lumina tristă a becurilor. La ușa rezervei, asistenta, cunoscându-l din vedere, îl lăsă să treacă fără probleme. Mirosul puternic, de medicamente. Îl mai simțise o dată, demult. Tot soția sa. Tot un pat de spital. Făcu ultimul efort, se rugă tăcut ca finalul să fie altul – dar nu, nu se putea așa ceva.

Ivona avea ochii deschiși, privirea pierdută. Era conștientă, dar băgă de seamă prezența lui abia când Silvășan scoase arma și o lipi de pânțele ei bombat.

„Pe ea ai iubit-o mai mult, nu-i așa?” mai apucă ea să rostească șuierat, înainte ca aparatele de menținere a vieții să pornească să țiuie isteric.

Când Șanu împreună cu asistenta dădură năvală înăuntru, subinspectorul plângea liniștit, fără zgomot, ca și cum n-ar fi vrut să-și mai tulbure soția moartă. Șanu ridică de jos pistolul cu piedica scoasă – cele două gloanțe erau acolo, unul pe țeavă și unul în încărcător.

13. Un președinte, un prim-ministru, un ministru european al apărării – vorbe golite de înțeles, pe care Silvășan nu dădea doi bani. Totuși primii doi îi oferiseră cel mai înalt Ordin de Merit al României – și singurul moment de sinceritate fusese acela când președintele aproape zisese că îi acordă decorația postmortem, nefiind deloc departe de adevăr, măcar la figurat – iar ulterior îl însoțiseră într-o încăpere de taină a Palatului Prezidențial împreună cu cel de-al treilea oficial.

„E timpul”. spuse președintele. „Suntem alături de dumneata în grelele pierderi pe care le-ai suferit, și crede-mă că orice ai nevoie și stă în puterea noastră să-ți oferim, vei primi”. Inspectorul – acest grad nu mai reprezenta o tămâiere, ci purul adevăr – notă în treacăt folosirea pluralului majestății de către președinte, deși acesta probabil vorbea în nume colectiv, al președinției și al guvernului. „Îți mulțumim pentru modul rapid și eficient în care ai soluționat criza, deși ai plătit-o scump. Și ne doare acest lucru”. Președintele își dresese glasul. „Avem însă nevoie de raportul dumitale verbal complet, subliniez complet, raport pe care nu îl vei pune pe hârtie absolut niciodată. Raportul oficial este deja redactat și nu rămâne decât să-l semnezi. Acum vrem să știm ce s-a întâmplat cu adevărat pe stația spațială”.

Era bine. Dacă însuși ministrul apărării se deranjase să vină de la Bruxelles pentru a-l asculta, acel ministru despre care în cercurile avizate se știa că are o serie de atribuții importante în domeniul securității comune, atunci chiar era bine. Lent și monoton, ca un robot care anunță ora exactă sau lista stațiilor de metrou, Silvășan porni să depene povestea, și la sfârșit le prezentă concluziile pe care le trăsese imediat după moartea fiului său.

„... Acestea sunt faptele brute. Este de netăgăduit că Dominic Casian a fost puternic influențat de Sanjay Bhagadha, a ajuns să fie convins că legenda talismanului celor trei colți e adevărată și a plecat hotărât să devină cel mai deștept om din lume. Eu însumi am fost la un moment dat sigur că legenda e adevărată. Numai că atunci când am întrebat-o pe nevasta... pe răposata mea soție despre o atare legendă

indană, ea mi-a răspuns că n-o cunoaște, deși întâmplător tocmai se pregătea pentru o teză de doctorat în domeniu. Lucrul ăsta m-a pus un pic pe gânduri. Să fi fost oare Sanjay și ai lui doar un mic grup de mistici, al căror mit fondator e atât de puțin răspândit? Chiar și așa, când am ajuns la corpul lui Casian eram convins că exact acolo este îngropat talismanul, iar compatriotul nostru plătitese cu viața îndrăzneala sa, cu atât mai mult cu cât lunohodul a ales să se defecteze chiar atunci, inducându-mă și mai mult în eroare. Permiteți vă rog un pahar cu apă?"

„Sigur. Te rog!"

Silvășan sorbi cu sete. „Și totuși ceva nu se potrivea. Lunohodul s-a defectat datorită suprasolicitării impuse de mine. Casian se pare că a murit pentru că își calculase prost provizia de oxigen; a simțit că se sufocă, a încercat să-și scoată costumul, nemaiconștientizând faptul că pe Lună nu există aer, s-a asfixiat și asta a fost tot. Nu e nimic misterios sau supranatural în asta, numai că Sanjay îmi indusese un tipar de gândire și eu nu mă puteam încă desprinde de el".

„Dar, iertată fie-mi îndrăzneala și lipsa de tact" interveni ministrul apărării „rudele dumneavoastră, soția și copilul adică, au murit în niște circumstanțe dubioase. Cum vă explicați fenomenul?"

Silvășan sorbi iar din apă. Ajunsese la momentul pe care ar fi vrut să-l evite și căută să treacă iute peste acea clipă îngrozitoare. „Da, circumstanțe dubioase. Prima dată am crezut că fenomenul lovea în cei bolnavi sau aflați în stări delicate. Chiar și așa, nici colegul meu Banciu și nici eu nu am pățit mare lucru, deși eu am fost cel care a încasat șocul din plin. Din nou am confundat succesivitatea evenimentelor cu cauzalitatea. Am crezut că Sanjay reușise cumva să canalizeze spre Pământ pseudorevelația sa. Dar de ce să moară fiul meu, de ce sarcina soției mele să fie afectată atât de grav și într-un mod atât de neobișnuit încât să ducă la moartea ei, de ce Banciu să fi fost afectat și el la rândul lui, dacă singurul lovit în plin am fost eu?"

„Este ciudat, într-adevăr. Și atunci?"

„O conexiune întâmplătoare m-a pus pe drumul cel bun. Mă

gândeam la cele trei animale din legendă și mi-am dat seama că în scena din biroul meu chiar fuseseră prezente trei animale: cele pe care din greșeală agentul Ogășanu le adusese la mine în loc să le trimită la secția veterinară. Trei animale venite de pe Lună și eventuale purtătoare ale unei infecții – e mult mai probabil ca ele să fi fost vectorul misterioasei maladii care a costat viața familiei mele. Îndrăznesc să vă întreb, domnilor, ce s-a întâmplat cu animalele?”

„Au fost ucise și disecate în mediu steril, apoi incinerate, precum...”

„... precum soția și fiii mei. Da. Eu am cerut incinerarea. Pentru că...”

„... pentru că vă temeți de o molimă, un fel de Ciumă Neagră a Epocii Spațiale, făcută să decimeze populația Terrei. E adevărat, în laboratoarele aflate la gravitație redusă sau chiar zero se pot face adevărate minuni nu numai în domeniul materialelor, al metalurgiei sau al medicamentelor, ci și al ingineriei moleculare și genetice”.

„Da, se pot face, dar nu cred că e cazul. În definitiv, sunt acolo oameni din S.U.A, din China, din U.E., din India, mă îndoiesc să se poată face experiențe neautorizate de o asemenea anvergură cu atâția ochi curioși primprejur. Mă tem că e mai mult decât atât, și ceea ce vă voi spune nu poate fi susținut cu dovezi, totuși cred cu sinceritate că e adevărat și mă rog din tot sufletul să-mi dați crezare”.

„Spune, domnule inspector, de aceea ne-am adunat aici”.

„Presupunerea inițială a fost că pe Lună se găsește talismanul celor trei colți, care este un fel de punct zero al cunoașterii. Cu cât este cineva mai aproape de el, cu atât este mai deștept, iar odată ajuns la el deține cunoaștere absolută. Numai că talismanul nu există. Nici pe Lună, nici pe Pământ, nici nicăieri altundeva. Există doar Pământul și biosfera sa. Și, undeva, nu știu cât de departe sau mai aproape, există și ființe nepământene, străine, extraterestre. Nu știm cine sunt, câte sunt, cum arată, ce vor, nici măcar dacă sunt raționale sau nu. Poate sunt ca haitele de lupi care pândesc trecătorii prin pădure, sau ca rechinii care atacă tot ceea ce mișcă numai pentru că mișcă. Și poate că sunt atât de

aproape de planeta noastră încât o invazie este iminentă. Singurul lucru care le ține în frâu este mediul ostil de pe Terra, și nu mă refer aici la gravitația prea mare sau prea mică, la prezența oxigenului potențial coroziv și așa mai departe. Mediul ostil este însăși totalitatea ființelor vii de pe Pământ, și câmpul biologic pe care îl generează toate, de la cea mai simplă bacterie până la plantele sau animalele imense, precum sequoia, elefanții sau balenele”.

„Da, am citit și eu ceva în acest sens. Suma biocâmpurilor individuale învăluie Terra ca într-o armură și nu îngăduie altor entități biologice, străine de planetă, să treacă. Cu o asemenea apărare, un atac precum cel imaginat de Wells în Războiul Lumilor ar fi imposibil”.

„Ar putea trece, dar pentru scurt timp și plătind în final cu propria lor viață. De fapt, îmi închipui că asta s-a și întâmplat în fapt: scutul biologic nu se întinde pe o distanță foarte mare în afara Pământului, iar stația spațială selenară este primul avanpost terestru cu personal la bord aflat în afara acestui scut”.

„Au mai fost destui oameni care au locuit în sateliți, nave spațiale sau pe stații orbitale” observă președintele.

„Așa-i, dar la ce depărtare se aflau de Terra? Câteva sute de kilometri în cel mai rău caz, și sunt sigur că la acea distanță erau încă apărați de scut. Puțini au ajuns mai departe – câțiva astronauți americani și chinezi care au aselenizat... și imediat s-au grăbit să revină la mamă. Dar acum a fost vorba de opt oameni staționați pe termen lung pe suprafața Lunii. Fiind opt, și având și acel țarc umplut cu plante și animale, au avut o oarecare protecție din parte biocâmpurilor lor însumate, dar nu se compară cu protecția oferită de o întreagă planetă clocotind de viață. Străinii i-au pândit, au ezitat să atace, deși neîndoind ar fi făcut-o până la urmă”.

„Ah, înțeleg. Când Casian al dumneavoastră s-a depărtat de grup și implicit de micro-scut, a devenit țintă ușoară. Atacul neașteptat l-a făcut să acționeze necugetat, să se depărteze foarte mult de bază și să risipească oxigenul”.

„Așa cred și eu. Pe urmă străinii au prins curaj și au izbutit să

infecteze animalele și plantele, cel puțin pe acelea care au fost trimise înapoi către noi și către americani. Ceea ce n-aveau ei de unde să știe era că o serie de animale vor fi trimise înapoi pe Pământ pentru analize. Scufundați fără voia lor adânc în biosfera terestră, străinii nu cred că o duceau prea bine. Moartea lor era doar o chestiune de minute sau ore în cel mai rău caz pentru noi. Din păcate pentru mine, în chinurile agoniei au reușit să-mi ia ce aveam mai drag pe lume. Și, într-adevăr, cei vizați au fost cei mai slabi, lucru deloc misterios pentru niște entități biologice care atacă alte entități biologice”.

„Da, e limpede. Numai că nu aveți nicio dovadă în sprijinul celor afirmate. Nimeni n-a văzut picior de extraterestru, nici în incidentele de pe Lună, nici în cele de aici de-acasă”.

„Asta am zis și eu, sunt doar speculații de-ale mele. Dar nici nu e nevoie să vedem ceva, așa cum nu vedem nici virușii, microbii, acarienii sau chiar o serie de viermi, și totuși ei ne îmbolnăvesc adesea și ocazional ne și omoară. E extrem de probabil ca extraterestrii cu care am avut de-a face să fie de același soi, extrem de versatili și de periculoși”.

„Și dacă, fiind așa de versatili, au reușit să se adapteze? și ne parazitează în continuare?”

„Nu. Nu cred. Dumnezeu să mă ierte! primul meu gând a fost să-miucid copilul nenăscut și nevasta, ca să fiu sigur că străinii nu scapă. Eram cu degetul pe trăgaci... N-am putut”. Inspectorul vorbea acum sacadat, gâfâit. „Au murit oricum. Mai bine așa. Și ei, și străinii. Dumnezeu să mă ierte!”

„Domnule Silvășan, liniștiți-vă. Nu e nevoie să mai lungiți suferința”.

„Nu. Mi-e bine. Oricum nu mai sunt multe de zis. Talismanul cel adevărat... e chiar aici, sub picioarele noastre. A fost odată un om de știință, un rus care se ocupa cu rachetele, și omul acela zicea că Pământul e leagănul omenirii, dar că nimeni nu poate trăi toată viața în leagăn. Teamă mi-e că suntem totuși o rasă de invalizi. Dacă ne dăm jos din leagăn, suntem condamnați”.

Ministrul Apărării clătină din cap. „Da. E trist. Și din păcate ceea ce spuneți dumneavoastră, inspectore, se corelează cu o serie de... de alte observații, să le zic, legate de alte evenimente, toate relativ necunoscute marelui public. Da, da. Vă felicit, domnule detectiv...”

„Inspector, domnule ministru, cu voia dumneavoastră”. Premierul interveni pentru a restabili demnitatea gradului. „La noi, rangul de detectiv este ceva mai mic decât cel de inspector”.

„Iertare, domnule prim-ministru, n-am vrut să-l jignesc pe stimabilul domn inspector, adresându-mă necorespunzător rangului dumisale. E doar un mod de a-i sublinia calitățile, întocmai ca ale unui Sherlock Holmes, de exemplu”.

„Nu e nicio problemă, domnule ministru, am înțeles perfect”. Lui Silvășan îi păsa prea puțin acum de asemenea farafastăcuri. „Deci... ce măsuri credeți că va lua guvernul de la Bruxelles?”

„Nu știu”. Omul oftă a neputință „Întâi și-ntâi trebuie să îi repatriem pe ceilalți doi cetățeni europeni de pe Lună, și asta fără să punem în pericol securitatea unională. Mai trebuie să îi punem în temă pe colegii americani, asiatici și africani implicați, care s-ar putea să ne creadă sau să nu ne creadă. Iar viitorul pe termen mediu și lung nu-l pot prezice eu. Explorări spațiale stagnante, sau făcute doar cu sonde automate... Să rămânem prizonieri pe propria planetă... care în definitiv nici nu arată așa de rău... Eh... om trăi și om vedea... sau mai degrabă copiii noștri... cine știe... Sigur e un singur lucru, că trebuie să păstrați secrete aceste deducții, domnule detectiv”.

„Puteți conta pe discreția mea. În fond, câți m-ar crede dacă m-aș apuca să vând povestea la cine știe ce tabloide?! Un polițai nebun care umblă cu povești de adormit copiii”.

„Și pe discreția oficialităților, domnule ministru, și pe discreția oficialităților”. Președintele îi completează de îndată afirmația.

„Perfect. Felicitări încă o dată, domnule Silvășan”. În gura ministrului Apărării pronunția era teribil de asemănătoare cu a englezescului „salvation”, doar că inspectorul nu se simțea defel ca un protector sau salvator al cuiva, ba dimpotrivă. „Și totuși, cum ați reușit

o asemenea performanță deductivă deosebită?"

Silvășan zâmbi amar unei amintiri odioase. „Ați uitat, domnule ministru, că pentru o clipă am avut parte de cunoaștere absolută?"